

22. évközi vasárnap 2013.

Bevezetés

A mai evangéliumi szakaszban az evangélista egy lakoma eseményeit mondja el, amely az Úr Jézus számára tanítási alkalomul szolgál. És elhangzik ajkáról az örökké emlékeztető mondat: „aki magát felmagasztalja, megalázzák, aki pedig magát megalázza, azt felmagasztalják.” Két egymással ellentétes emberi tulajdonságról van itt szó. Bennünk melyik uralkodik? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk! Bocsásd meg, hogy gyakran voltunk, s vagyunk kevélyek. Uram, irgalmazz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy a nálunk alacsonyabb műveltségi szinten élőket, lenézzük. Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy a szenvedélybetegeket és hajléktalankat megvetjük, s emberszámba sem vesszük. Uram irgalmazz!

Evangélium után

A keresztyén erények közül az egyik legalapvetőbb erény: az alázatosság. De mit is jelent ez a szó? Semmiféleképp nem szolgálalkúságot. Ha más szavakkal akarnánk helyettesíteni, akkor a hozzá legközelebb álló szó az igazság lenne.

Az alázatosság nem más, mint a tények tisztelete, a valóság lázadásmentes tudomásul vétele. Önmagunk és embertársaink olyanként való elfogadása, mint amilyenek vagyunk. Annak szerény - alázatos tu-

domásulvétele, hogy az emberek létezésük első pillanatától kezdve különbözőek. A nagy forradalom tömegeket megszedítő jelszavai közül hamis mindjárt: az egyenlőség.

Különböző adottságokkal, testi, szellemi képességekkel, ösztönös adottságokkal, erkölcsi hajlamokkal születnek bele az emberek a különböző környezetekbe és épp ezért ezeknek a képességeknek a kifejlődése is más, és más formában történik. Ezek tudomásul vételéhez, s életünk eszerinti alakításához alázatosságra van szükségünk.

Az előbbieket értelmében helytelen lenne alázatosságból alábecsülni képességeinket és erényeinket. Arról azonban sohasem szabad megfeledkeznünk, amit Pál apostol így fogalmazott meg: "Mid van, óh, ember, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, akkor mit dicsekszel vele, mint ha nem kaptad volna?" Magát a pusztát is kaptuk, és mindazt, ami vele együtt jár!

Az emberiség józanabbik része és legnagyobbjai ennek mindig is tudatában voltak. Amikor Haydn, a nagy zeneszerzőt 76.-ik születésnapján a Teremtés című oratóriumának előadásával ünnepelték, a közönség tombolva ünnepelt, s az idős ember viszont csendet intett és így szólt: "Nem tőlem, onnan felülről jön minden jó!"

Viszont senki sem kifogásolhatja az egészséges önbizalmat és a helyes mértékű ambíciót sem. Ezeknek is megvan a maguk jelentősége. Komoly hajtóerői életünknek! Tehetségünkbe vetett bizalom vezérli lépteinket a sikerek csúcsa felé.

Az is természetes, hogy nem csak a sportban, de az emberi társadalomban szinte az élet valamennyi területén megfigyelhető bizonyos versengés az első helyekért. Ezt sem kell eleve elítélnünk, ameddig tisztességes, sportszerű eszközökkel történik mindez!

Mindenki jó helyen akar ülni a színházban, a moziban, a vonaton, a sportpályákon. Sokan még a templomban is válogatják a helyeket. Igaz itt nem az első helyeket, hanem az utolsókat. Helyesebben nem az első pad sorokat, hanem az utolsó pad sorokat. Nem tudom miért, de eléggé általános szokás. Nem hiszem, hogy azért, hogy első lehessenek távozáskor.

A munkahelyén is minden ember fölfelé törekszik, és a fizetés ranglistáján is.

Az is nyilvánvaló azonban, hogy nem kerülhet mindenki az első helyre. De az sem kifogásolható, ha valaki megérdemelten kerül a "főhelyre", amelynek a közösség látja a hasznát. Ám vétkes, átkos, sőt tragikus is lehet az a hiúság, amely őt meg nem illettő helyre tör, és nem válogat az eszközeiben. Milyen tragikomédiás küzdelmet láthatunk az első helyért napjainkban is, magyar földön.

Ki ne emlékezne az idősebbek közül azokra a gőgös hangokra, amelyek a második világháború alatt és utána uralkodtak Európában? Hogy felmagasztaltatták egyesek magukat, akikért megszádított ezrek rajongtak, s akiktől ugyanakkor jőzan milliók rettegtek.

Az egyik azt tervezte, hogy a Großglockeren állíttatja fel hatalmas méretű szobrát. A másik pedig, a világ, különböző helyein, a csatlós-államokban felállított, róla készült szobrok kicsinyített másaiban gyönyörködött betegesen a kertjében. S hová lettek e szobrok? S hová lettek ők? Hogy őrzi emléküket a történelem?

Örökérvényűek a krisztusi szavak: Aki magát felmagasztalja, megaláztatik.

A földi élet színpadán nem játszhat mindenki főszerepet. Ha azonban azt a szerepet, amelyet az egyének és népek sorsát atyai szeretettel irányító gondviselő Isten jelölt ki számunkra, és amelyet éppen most betöltünk, jól töltjük be, első helyre kerülhetünk Isten országában.

Az Úr Isten szerint ugyanis nem az a döntő, hogy milyen munkakört töltünk be, hanem az, hogy a számunkra kijelölt munka-kört Isten akaratának tekintjük-e? El tudjuk-e fogadni gyermeki alázattal, s hogyan töltjük be. Hogyan végezzük a számunkra kijelölt munkát, a meghatározott feladatokat?

Ha gyermeki alázattal elfogadjuk, és példamutatóan teljesítjük megbízatásunkat, töltjük be hivatásunkat, akkor a mi vonatkozásunkban a krisztusi mondás második része teljesül majd be. Akkor Isten fölmagasztal majd minket. Lehet, hogy már itt a földi létben is, és majd odaát is, és azt mondja majd nekünk: "Barátom menj följebb!"

Amen

F. F.